

A hakni

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 47. szám, 2019. november 22.

Lola nem volt szép nő. Egyedüli ékessége a derékig érő dús, gesztenyeszín haja, amit kibontva hordott, hogy még jobban érvényesüljön. Bánatos tehénszemei voltak, és az alakja is némileg emlékeztetett a tehénére. Többnyire hosszú, bő ruhákban járt, hogy palástolja egybeszabott derekát, vastag csípőjét. A fogai viszont szépek voltak. Mikor mosolygott, a szája sarka felnyílt, mint a tátogó madárfiókáknak. A gimnáziumban inkább látszott zárdaszűznek, mint majdani buja nősténynek. Kivirágzott volna, mint a lótosz, az éjszaka virága? Vajon miért szállt ki a hakniból? És hogyhogy éppen őrá gondolt? Ki ez a színész? A kérdésekre csak később kapott választ. Még többet is megtudott, mint szeretett volna. Magas, ötven év körüli, ősz hajú férfi nyitott ajtót. Zsoli vagyok, gyere be! Janka első pillantásra felmérte, hogy egy hajdani playboy felpuhult mutációjával áll szemben. Egy kivénhedt bonviván, aki azt hiszi magáról, hogy még mindig ellenállhatatlan. A bemutatkozás után a férfi végigvezette Jankát a hatalmas lakáson, alig leplezett büszkeséggel mutogatva a berendezést, a dísz tárgyakat, a festményeket, régiségeket. Valósággal hengegett. Vendégén azonnal megérezte a szegényszagot. El akarta kápráztatni. Íme, a haknik hozadéka! Ha velem társulsz, neked is lesz, sugallta minden gesztusa. Ha beválsz, megtartalak.